

Levenslang bij de jeugdbeweging

Oud-leiding en -leden van jeugdverenigingen blijven graag samenkomen voor activiteiten

- ▶ KSA werkt aan aanbod voor groepen oud-leden
- ▶ Sterke band bestaat bij alle jeugdbewegingen
- ▶ Vriendschappen van vroeger zijn ijersterk

Jan COLLA

„Mensen van zeventig met eierkarts op het hoofd, volwassenen in uniform die nog op dropping gaan – je kunt het zo gek niet bedenken of het bestaat”, stelt Eric Colenbier vast. Voor KSA Nationaal is hij op zoek naar oud-leden en oud-leiding die ook na hun actieve engagement blijven samenkomen. „Er moeten zowat 300 van die werkingen zijn. Meteen na onze eerste oproep kregen we al 125 reacties.”

Vrijdag, op de jaarlijkse Dag van de Jeugdbeweging, trekken tienduizenden kinderen in uniform naar school. Een rondvraag bij de grote jeugdbewegingen leert dat ook veel volwassenen in hun hart levenslang bij KSA, Chiro of Scouts en Gidsen blijven.

„Nu KSA sinds dit werkjaar de overkoepelende naam is voor KSJ-KSA-VKSJ, wilden we de band met vrienden van vroeger versterken”, zegt Eric Colenbier. „Veel groepen blijken niet zo zeer met hun geschiedenis bezig te zijn, maar zetten hun activiteiten gewoon voort op latere leeftijd. Oud-leden en oud-leiding blijven samenkomen, met vriendschappen van weleer als bindmiddel. Uit nostalgie organiseren ze activiteiten of sporten ze samen, en af en toe komen er nog mensen samen rond het KSA-ideaal, in bezinningsgroepen. De band met hun oorspron-

kelijke groep is soms helemaal weg, andere werkingen steunen de plaatselijke groep wel actief, via het oudercomité, als kampkok, bij lokalenonderhoud...”

KSA wil het gevoel versterken dat al die groepen tot dezelfde familie behoren, zegt Eric Colenbier. „Uit de eerste antwoorden op onze enquête klinkt de vraag naar avontuurlijke initiatieven zoals een Joepietocht of een survivaltocht op maat van oud-leden. Daarnaast is er ook vraag naar lidmaatschap en een verzekeringsaanbod.”

Krista Bosteels hoeft alvast niet overtuigd te worden. Met oud-VKSJ Roodkapjes Denderbelle riepen ze zelfs een nieuw roodblauw-wit uniform in het leven. „Naast een jeans dragen we allemaal hetzelfde rode gilet, een donkerblauw hemd, dezelfde sjaal en kleine handtas. Binnenkort gaan we weer op weekend.”

„Wat oud-leidingsgroepen drijft, is naast nostalgie en vriendschap ook dienstbaarheid”

Ook Mia Bonneux trekt met de oud-leiding van Roodkapjes Stevoort nog op weekend. „Onze jongste deelnemer is 56, de oudste tachtig. We maken er altijd heerlijke dagen van, zoals in de goede oude tijd, compleet met thema, proeven, knutselsessies, kampdansje, noem maar op.”

Bij Chirojeugd Vlaanderen hebben ze al ervaring met het netwerk Vrienden van de Chiro. „Dat is niet gelinkt aan bestaande Chirogroepen”, legt Merijn Van De Geuchte uit. „Iedereen die de Chiro een warm hart toe-

draagt, kan lid worden en de koepel financieel of inhoudelijk steunen, bijvoorbeeld een architect die zijn ervaring deelt bij een verbouwing. Voor oud-leidingsgroepen is ons aanbod nog beperkt. We hebben nu zowat tachtig aangesloten groepen, die zich via ons kunnen verzekeren. We sporen onze lokale groepen ook aan om hen aan te spreken als ze ergens hulp voor nodig hebben. Wat oud-leidingsgroepen drijft, is naast vriendschap ook dienstbaarheid. Ze hebben zelf veel te danken aan hun Chirogroep, en willen dat gevoel doorgeven of met plezier iets terugdoen.”

De Vlaamse Oud-Scouts en Oud-Gidsen hebben met VOSOG zelfs een aparte vzw, ingebed in een Belgische en internationale werking voor oud-scouts. „We hebben zowat honderd aangesloten kernen in heel Vlaanderen”, zegt voorzitter Guido Van Dam. „Die hebben nog bijna allemaal een band met hun oorspronkelijke groep: ze bieden praktische hulp, zamelen mee geld in met acties,... Elke kern organiseert daarnaast zelf activiteiten, afhankelijk van hoe oud hun leden zijn. De gemiddelde leeftijd ligt rond de 48 jaar. Als een kern ophoudt, dan is dat meestal door vergrijzing, maar elk jaar komen er ook weer nieuwe generaties bij. Allemaal zoeken ze hetzelfde: als scout ten dienste blijven staan, maar vooral ontmoeting en vriendschap.”

KSA zoekt contactgegevens van oud-ledenwerkingen. Eric Colenbier, KSA, Vooruitgangstraat 225, 1030 Brussel, 02 201 15 10 of e-mail naar eric.colenbier@ksa.be.

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be

STANDPUNT

Luk VANMAERCKE

Vrouwen in de Kerk

„Sinds de Tweede Wereldoorlog onderging onze westerse samenleving ingrijpende veranderingen. De vrede werd verankerd in de Europese Unie. Een ongekende welvaart werd opgebouwd en democratischer dan ooit tevoren verdeeld onder de bevolking. Technologische en medische vooruitgang creëerden ongeziene kansen. Maar een van de allerbelangrijkste en meest fundamentele omwentelingen is de emancipatie van de vrouw.

Vorige week formuleerde Josian Caproens, de voorzitter van het Interdiocesaan Pastoraal Beraad, een uitdrukkelijke oproep in **KERK & leven** om vrouwen een sterkere plaats te geven in de Kerk. Dat pleidooi is heel terecht en toont aan dat vrouwenemancipatie een actueel thema blijft. Jonge vrouwen beseffen niet altijd hoe hun moeders en grootmoeders streden voor rechten en kansen die vandaag als vanzelfsprekend worden beschouwd. Dat vrouwen bijvoorbeeld tot 1948 geen stemrecht hadden, kunnen we ons amper nog indenken. En de tocht naar gelijke kansen is nog lang niet voorbij, kijk bijvoorbeeld naar de sterke ondervertegenwoordiging van vrouwen aan de top van de bedrijfsweld.

Zijn mannen en vrouwen dan gelijk? Nee, ze zijn net verschillend. Meer nog, het onderscheid tussen man en vrouw is de enige fundamentele indeling die men van de mensheid kan maken, al de rest is relatief en onderhevig aan evolutie of keuze (leeftijd, ras, religie, cultuur...). Maar net omdat mannen en vrouwen fundamenteel van elkaar verschillen, is de positie van de vrouw in de samenleving zo belangrijk. Het streven naar gelijke kansen kent zowel principiële als pragmatische motieven. Principieel is er geen enkele reden om sommigen mensen minder kansen te gunnen dan anderen omdat ze tot een ander geslacht behoren. Pragmatisch bekeken is het onverstandig om vrouwen minder kansen te geven, want dan gaat veel talent in de samenleving verloren. Bovendien is onze samenleving beter in balans als we het bestuur van bedrijven of organisaties toevertrouwen aan beide geslachten.

Net omdat mannen en vrouwen fundamenteel verschillen, zijn gelijke kansen belangrijk

De oproep van Josian Caproens kadert dus in een heel fundamenteel debat. Om het met haar eigen woorden te zeggen: „Zoals in elke organisatie leidt samenwerking van man en vrouw tot beter overleg en harmonieuze beslissingen. De inbreng van het eigene van man en vrouw betekent een wederzijdse verrijking.” Terecht voegt ze daaraan toe dat de rol van vrouwen in de Kerk niet mag worden beperkt tot geïnformeerd worden en uitvoeren, maar dat ook de eigenlijke beslissingen door mannen en vrouwen samen moeten worden genomen. Die stelling ligt voor hand, want ook in gezinnen zien we dagelijks hoe mannen en vrouwen samen keuzes maken en verantwoordelijkheden delen.

Niet iedereen voelt zich gemakkelijk bij dit pleidooi. Vooral mannen durven al eens heimwee te hebben naar de tijd van toen. De ervaring leert echter dat vrouwen uitstekende bestuurders zijn. Niet beter dan mannen, maar wel anders en bijgevolg aanvullend en noodzakelijk. Een kleine getuigenis: zelf werkte ik in mijn loopbaan meermaals voor een vrouwelijke chef en ik kon de meerwaarde daarvan met eigen ogen vaststellen.

Vandaag draaien veel parochies in de praktijk grotendeels op vrouwen. De grote hiaten die ontstaan door de priesterschaarste worden vaak opgevangen door geëngageerde vrouwen. Neem hen weg en het hele parochieleven zakt in elkaar. Zij worden echter te veel in de rol geduwd van uitvoerders, terwijl mannen de globale marsroute blijven bepalen. Dat is tegelijk ongezond en onrechtvaardig.

De Kerk moet echt niet bang zijn voor vrouwen. Meer inspraak en verantwoordelijkheid voor vrouwen zal de Kerk niet ontwrichten, maar net evenwichtiger en sterker maken. De emancipatie van de vrouw is geen bedreiging, maar een enorme historische kans. Zeg dat een man het gezegd heeft.”

De oud-leiding van Roodkapjes Stevoort, samen op weekend met de slaapzak. © Mia Bonneux

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be